

7

เมืองฮว่าซัน เมืองอันแสนเงียบเหงาและเล็กกระจิดจ้นแทบหา
ไม่พบบนแผนที่ในสมัยราชวงศ์ถัง

เมืองแห่งนี้สุดแสนจะธรรมดา ยิ่งกว่าธรรมดา อย่างน้อยจนถึงยามนี้
มันก็ธรรมดาเสียจนนักประพันธ์ไม่คาดคิดว่าจะมีเรื่องราวสะเทือนฟ้า
สะเทือนดินเกิดขึ้น ณ ที่แห่งนี้เลย

ผู้คนที่นี่ใช้ชีวิตอย่างสมถะ ดำรงชีวิตอยู่อย่างเรียบง่ายและสงบสุข
ในยามค่ำคืนแม้ไม่ปิดประตูเรือนก็ไม่เคยมีของหาย ประหนึ่งแดนสุขาวดี
ที่ผู้คนถวิลหาก็ไม่ปาน ฟังดูอาจเหมือนคุยโว แต่หากทบทวนโดยละเอียด
แล้ว เมืองแห่งนี้ไม่ต่างจากที่กล่าวมาเลยจริงๆ

นอกจากนี้ แต่ไหนแต่ไรมาเมืองฮว่าซันแห่งนี้ยังไม่เคยมีเรื่องวางเพลิง
หรือฆาตกรรมอำพรางอันใดเกิดขึ้นเลยสักครั้ง กระทั่งเรื่องฉกชิงวิ่งราวก็
ไม่เคยได้ยินว่ามี

กล่าวคือเมืองนี้สงบสุขจนถึงขนาดที่ความชั่วร้ายทั้งหลายทั้งปวง
ไม่อาจกล้ากรายเข้ามาได้

แต่หากท่านรู้สึกเบื่อหน่ายอย่างที่สุด อยากรจะค้นหา 'ความไม่ธรรมดา'
สักจุดเล็กๆ ในเมืองธรรมดาแห่งนี้ละก็ เช่นนั้นท่านอาจจะพบเจอความ
ประหลาดใจได้ในสถานที่แห่งหนึ่ง ซึ่งก็คืออารามตุ๋นเงินนั่นเอง

กล่าวถึงตรงนี้บางคนอาจเริ่มกังขาว่าพูดเล่นอะไรกัน เพราะหาก
มองไปทั่วผืนแผ่นดินจะแลเห็นผู้คนไหว้พระศรัทธาในศาสนา เบื้องบนมี
โอรสแห่งสวรรค์ เบื้องล่างมีประชากรชาวเมืองและชาวชนบท การสร้าง
วัดวาอารามเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลาย เฉพาะในเมืองฉางอันก็มีวัดมากกว่า
ร้อยแห่งแล้ว ทั้งยังมีขนาดใหญ่อีกด้วย ดังนั้นหากเปรียบเทียบกับขนาด
ของอารามแห่งหนึ่งในเมืองเล็กๆ จะมีอะไรน่าประหลาดใจกันเล่า กลับตา
สู่มหาวัดมาสักแห่งหนึ่งยังมีขนาดใหญ่กว่าอารามที่วานี้เสียอีก

เมืองฮว่าซันมีประชากรหนึ่งในสามเป็นแม่ชี ทั้งหมดพำนักอาศัยอยู่
ณ อารามตุ๋นเงินซึ่งตั้งอยู่ในป่าลึกทางตะวันตกของเมืองฮว่าซัน และไม่ค่อย
ได้พบเจอผู้อื่น เนื่องจากแม่ชีในอารามต่างดูแลตนเอง มีที่ทางเอาไว้ทำการ
เพาะปลูกอย่างเป็นสัดส่วนโดยเฉพาะ ดังนั้นโดยปกติจึงไม่มีใครออกมา
จากป่าเท่าไรนัก ยิ่งเพิ่มความลึกลับให้กับอารามแห่งนี้มากขึ้น

"ฮ่า ๆ ๆ"

"คิก ๆ ๆ"

"ฮึ ๆ ๆ"

ในยามแสงตะวันอ่อนแสงลง เสียงหัวเราะอันไม่ธรรมดาดังแว่วมาจาก
ในอารามแม่ชีที่อยู่กลางป่าลึกคล้ายเปิดเลียนเสียงร้องของไก่ ฟังดู

แปลกประหลาดยิ่งนัก

ที่สวนอันกว้างขวางหลังอารามมีแม่ชีร่างอ้วนกลมเหมือนก้อนหิน นั่งเบียดติดกันอยู่สามร่างข้างสวนผัก เสียงหัวเราะชวนให้ขนพองสยองเกล้า สามระลอกเมื่อครูตั้งออกมาจากปากของพวกนางนี่เอง และด้านหลังของพวกนางมีแม่ชีน้อยอายุราวสิบเจ็ดสิบแปดคนหนึ่งยืนอยู่

กวนส่วยชินขมวดคิ้วม้มปาก มองดูอาจารย์อาทั้งสามที่หัวเราะอย่างไม่รู้จักเวล่ำเวลาตรงหน้าอย่างจนใจ

หลังจากกวนส่วยชินประกาศการตัดสินใจครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของตนให้พวกนางทราบ พวกนางก็ดูเหมือนจะลืมนางยังยืนอยู่ตรงนั้น พวกกันจับกลุ่มเป็นวงเล็กๆ พุดคุยเสียงเบา ไม่รู้ว่ากำลังถกปัญหาอะไร ทั้งยังเปล่งเสียงหัวเราะประหลาดออกมาอย่างไม่ขาดสาย

กวนส่วยชินสุดลมหายใจลึก ตะโกนบอกจุดยืนอันมั่นคงของตนเองให้อาจารย์อาทั้งสามที่ยังคงนั่งยองๆ อยู่เป็นกลุ่มได้ทราบอีกครั้ง

"ข้าตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว วันที่อายุครบสิบแปดข้าจะโกนผมบวชกลายเป็นภิกษุณีอย่างแท้จริงเสียที"

คำประกาศนี้ราวกับฟ้าผ่าตกลงกลางศิระชะ หลังจากอาจารย์อาทั้งสามถกปัญหากันอย่างหนักเสร็จสิ้นแล้วถึงนึกขึ้นได้ว่ากวนส่วยชินอยู่ตรงนั้น จึงพากันลุกยืนเผชิญหน้ากับข่าวร้าย

"เจ้าอายุยังน้อย เหตุใดถึงคิดสั้นเช่นนี้เล่า"

"หากเจ้าทำเช่นนั้น พวกเราจะสู้หน้าแม่ที่ตายจากไปของเจ้าได้อย่างไร"

"นั่นสิ อีกอย่าง หากเจ้าโกนผมออกจะแลไม่งาม ศิระชะลั่นเหมือน

ข้าंनाเกลียดมากเห็นใหม่"

อาจารย์อาทั้งสามถลาเข้ามาพูดคนละประโยค ขั้วพริบตานันแลเห็นเหมือนแม่ไก่สามตัวกำลังชิงกันปกป้องลูกไก่ตัวหนึ่งอย่างไรอย่างนั้น พวกนางยื่นล้อมกวนสู่ชินเอาไว้อย่างมิดชิด

เมื่อเห็นว่าอาจารย์อาทั้งสามของนางกำลังตีโพยตีพายกันอีกแล้ว กวนสู่ชินจึงอดยิ้มพลางส่ายหน้าไม่ได้

ในอารามตู้เงินแห่งนี้มีแต่อาจารย์อาทั้งสามที่นางเกลียดที่สุด พฤติกรรมคำพูดของพวกนางจึงยิ่งพิเศษสุดเช่นเดียวกัน

อาจารย์อาใหญ่หยวนหลี่เป็นคนมีเหตุผล พูดจาตรงไปตรงมา เสียงหัวเราะเบิกบานแจ่มชื่น

อาจารย์อารองหยวนฉิ่งค่อนข้างอ่อนไหว การพูดการจามักแสดงท่าทางตามอารมณ์ เสียงหัวเราะค่อนข้างขวยอาย

เทียบกับอุปนิสัยของอาจารย์อาใหญ่หยวนหลี่และอาจารย์อารองหยวนฉิ่งแล้ว อาจารย์อาสามหยวนหยวนเป็นคนมีชีวิตชีวาที่สุด นิสัยชื่อตรงเปิดเผย เพียงแต่มักจะไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์ พูดจาไม่ค่อยตรงจุด

พวกนางสามคนอายุประมาณสี่สิบกว่าปีไล่เลี่ยกัน รูปร่างก็กลม* สมชื่อ นอกจากนี้พวกนางยังมีจุดที่เหมือนกันอีกอย่างหนึ่ง นั่นคือพวกนางเป็นคนมองโลกในแง่ดีอยู่เสมอ ไม่ใคร่จะรำคาญใจกับเรื่องต่างๆ นานานัก ดังเช่นตอนนี้แม้พวกนางจะคิ้วขมวดมุ่น แต่ดวงตากลับเต็มไปด้วยรอยยิ้ม ไม่มีแวบั้งตึงแม้แต่บ่อย จะให้พวกนางพูดอย่างเคร่งขรึมจริงจังนะหรือ

* คำว่า 'กลม' อ่านออกเสียงว่า 'หยวน'

ยากยิ่งกว่าฆ่าไก่สักตัวเสียอีก

ตอนนี้พวกนางคิดหาเหตุผลร้อยแปดมาคัดค้านกวนส่วยชินได้แล้ว ทว่าช้าเร็วเข้าศึกบุกก็ตองสู้ นำมาเอาดินขวาง ได้รับการกล่อมเกลามาจาก อาจารย์อาทั้งสามมานาน กวนส่วยชินจึงได้เรียนรู้ถึงการใช้ท่าที่สงรับมีเหตุการณต่างๆ มานานนมแล้ว

"อาจารย์อาพูดเช่นนี้ออกจะอคติเกินไปหน่อย ตั้งแต่เด็กข้าแบกความหวังว่าจะต้องเดินเข้าสู่ประตูธรรม จะถือว่าคิดสั้นได้อย่างไร อีกอย่าง ก่อนท่านแม่สิ้นยังเคยบอกว่ารอจนข้าอายุครบสิบแปดปีก็จะสามารถตัดสินใจได้เองว่าจะยินยอมโกนผมบวชเป็นชีหรือไม่ และข้าก็ได้ตัดสินใจดีแล้ว"

กวนส่วยชินแสดงออกอย่างชัดเจนว่าจะไม่ยอมประนีประนอมอย่างเด็ดขาด เพื่อให้ทำให้อาจารย์อาทั้งสามที่ไม่เคยมองเรื่องนี้อย่างตั้งเครียดรับรู้ถึงความแน่วแน่ของนาง

อย่างไรก็ตาม อาจารย์อาทั้งสามได้เห็นเหตุการณ์และผ่านร้อนผ่านหนาวในโลกมนุษย์มาอย่างเต็มที่แล้วจึงตัดสินใจออกบวช แต่กวนส่วยชินมิใช่ออย่างนั้นเลย

กวนส่วยชินเกิดและเติบโตที่อารามตู้เงิน หลังจากที่มารดาของนางจากโลกนี้ไปเพราะร่างกายที่อ่อนแอตั้งแต่ตอนที่นางอายุห้าขวบ ตลอดหลายปีที่ผ่านมาพวกนางคอยปกป้องคุ้มครองกวนส่วยชิน ไม่เคยปล่อยให้ นางออกจากอารามตู้เงินเลยสักครา ชีวิตของนางจึงบริสุทธิ์ผุดผ่องเหมือนกระดาศขาว ไม่เคยแปดเปื้อนราศีใดๆ ในโลกมนุษย์แม้แต่น้อย

หากว่ากันตามเหตุผล อันที่จริงคนที่ออกบวชอย่างพวกนางสามารถ

ปล่อยให้ชีวิตของกวนส่วยชินขาวสะอาดต่อไปได้อย่างถึงที่สุด ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะคัดค้านการโกนผมออกบวชของนาง แต่พอคิดว่าเด็กคนนี้ตั้งใจจะมุ่งสู่ทางธรรมอย่างจริงจังทั้งที่ยังไม่ได้เรียนรู้ชีวิต เช่นนั้นหัวใจของคนเป็นอาจารย์อย่างพวกนางจะไม่เจ็บปวดได้อย่างไร

"เจ้าถวายตัวเป็นศิษย์ตถาคต เป็นคนในประตูลกรรมตั้งนานแล้วไม่จำเป็นต้องโกนผมบวชเหมือนพวกข้าก็ได้"

หยวนฉิงตะป่ำกวนส่วยชิน น้ำเสียงหนักแน่น พยายามแสดงอารมณ์ของตนให้ดูโศกอาดูร กระทั่งหางตาของนางก็เกือบจะบีบน้ำตาออกมาได้สำเร็จ

"ความหมายของแม่เจ้าคือรอให้เจ้าอายุครบสิบแปดปี หากยังไม่ออกเรือนจึงค่อยว่ากันอีกที นี่ก็อีกตั้งหลายเดือนกว่าเจ้าจะอายุครบสิบแปด..."

หยวนฉิงยังพูดไม่ทันจบ หยวนหยวนรีบดึงมือของกวนส่วยชินมาแล้วพูดแทรก

"อย่ากังวลไปเลย มีอาจารย์ห้าทั้งสามอยู่ด้วย รับรองว่าพวกเราจะต้องหาคุณรองให้เจ้าได้แต่งงานอย่างราบรื่นก่อนอายุสิบแปดแน่นอนอน ข้าเองสมัยก่อนก็นับว่าความงามเป็นที่เลื่องลือ ผู้คนพากันยื้อแย่งเขี้ยวนะ ด้วยรูปโฉมอันงดงามของอาจารย์อาสามเช่นข้า เจ้าจะแตกต่างไปได้อย่างไรกัน"

"ฮ่า ๆ ๆ เจ้าไม่ได้คลอดส่วยชินออกมา รูปร่างหน้าตาของนางจะเหมือนกับเจ้าได้อย่างไร" หยวนหลี่ที่พูดน้อยมาตลอดพลันหัวเราะฮ่า ๆ "เจ้าอย่าลืมนึกว่าข้อเสนอของเจ้าเมื่อครู่นี้ถูกพวกข้าปฏิเสธไปตั้งนานแล้ว"

"แต่ข้ายังคิดว่าการจัดการให้ส่วยชินออกเรือนนี้แหละ จึงจะเป็นวิธีที่ดีที่สุด" หยวนหยวนบ่นอุบ

"นั่นออกจะเป็นวิธีที่โง่งง" หยวนหลี่เบ้าปาก

"ไม่เห็นจะโง่งงเลย!" หยวนหยวนร้องด้วยความโมโหจนหายใจแทบไม่ทัน

"หากส่วยชินไม่ได้แต่งงานกับชายใด ก็สู้ออกบวชไปเสียแต่แรกไม่ดีกว่าหรือ พวกเจ้าว่าโง่งงหรือไม่เล่า"

หยวนหลี่ยกสองมือขึ้นเท้าสะเอว อาศัยที่ตัวสูงกว่าอยู่ครึ่งศีรษะก้มมองอยู่เหนือหยวนหยวน

"แต่ว่า..."

"ข้าจะไม่แต่งงาน เพราะข้าจะเตรียมตัวเข้าร่วมการสอบ"

คำพูดของกวนส่วยชินทำให้ความสนใจของทั้งสามวกกลับมาที่ตัวนางอีกครั้งได้สำเร็จ ไม่เช่นนั้นอาจารย์อาใหญ่และอาจารย์อาสามคงจะได้เถียงกันไม่จบสิ้นเสียที

หยวนฉิงซึ่งดูจะใจเย็นที่สุดพยักหน้าแล้วถาม

"การสอบ? ดูเหมือนว่าปีนี้การสอบจะจัดขึ้นที่ฉางอันใช่หรือไม่"

ความจริงดวงตากลมโตของหยวนฉิงโค้งขึ้นจนกลายเป็นพระจันทร์เสี้ยวไปแล้ว นางขยิบตาให้หยวนหลี่ บอกเป็นนัยว่าแผนการชั่วร้ายใกล้จะบรรลุผล

"เรื่องนี้ข้าเองก็ยังไม่แน่ใจ ต้องสอบถามดูอีกครั้งก่อน" กวนส่วยชินตอบเสียงทุ้ม เดิมทีนางคิดจะรอให้ได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์อาทั้งสามก่อน แล้วจึงค่อยคิดถึงเรื่องการสอบ

"ไม่ผิดหรอก เพราะการสอบจัดขึ้นที่ต่างอันเป็นประจำทุกปี"
หยวนหลี่ตบหน้าอก กล่าวอย่างมั่นใจ "ใช่หรือไม่หยวนหยวน"

หยวนหลี่ใช้ศอกตอกหยวนหยวนที่หนึ่ง

"ใช่แล้ว เรื่องนี้ข้ามีประสบการณ์มากที่สุด นี่ถึงตอนนั้นข้าสอบอยู่
หลายปีว่าจะสอบผ่าน มีข้อสอบข้อหนึ่งที่ถึงตอนนี้แล้วข้าคิดสารพันก็
ยังคิดไม่ออก..."

หยวนหยวนหยิบยกเรื่องราวในสมัยนั้นขึ้นมาสาธยาย

"นั่นเพราะเจ้ามันโง่!" หยวนหลี่สอดปากขึ้นมา

"ข้าไม่ได้โง่เสียหน่อย ข้ายังจำได้หมดจนถึงตอนนี้ว่าทำข้อสอบข้อไหน
ไปบ้าง ถ้าไม่เพื่อข้าจะบอกให้เจ้าฟังก็ได้" หยวนหยวนโต้กลับ

เห็นอาจารย์อาใหญ่กับอาจารย์อาสามได้เถียงกัน กวนสู่ยฺชินจึงรีบ
เปลี่ยนหัวข้อสนทนา

"เช่นนั้นก็หมายความว่าพวกท่านเห็นชอบแล้วใช่หรือไม่"

"เห็นชอบอะไรหรือ"

อาจารย์อาทั้งสามหันมามองนางพลางถามอย่างพร้อมเพรียง

"ให้ข้าโกนผมออกบวชอย่างไรเล่า"

"ยังเร็วเกินไป! รอให้เจ้าอายุสี่สิบปีก่อนค่อยว่ากัน อีกอย่าง เจ้าจะ
ต้องสอบให้ผ่านเสียก่อน พวกเราจึงจะเห็นชอบด้วย" หยวนหลี่ยิ้มอย่าง
มีเลศนัย

"พูดอย่างกับข้าจะสอบไม่ผ่านอย่างนั้นแหละ" กวนสู่ยฺชินบ่นอุบอิบ

อาจารย์อาทั้งสามสบตากันราวกับกำลังประเมินความเป็นไปได้ใน
การสอบผ่านของกวนสู่ยฺชิน และประเมินว่าแผนการของพวกเขาจะล้มเหลว

หรือไม่

ในที่สุดหยวนหลี่จึงพยักหน้า กล่าวอย่างหนักแน่นว่า "ไม่มีปัญหา จะต้องสำเร็จแน่นอน"

กวนสุ่ยซินได้ยินดังนั้นก็รู้สึกตื่นตันใจยิ่งนัก อดไม่ได้ที่จะเผลอเข้ากอด อาจารย์อาทั้งสาม แม้ว่าในความเป็นจริงจะดูลำบากอยู่บ้าง เพราะแขนของนางไม่ยาวถึงขนาดโอบรอบตัวของพวกนางได้

"ขอบคุณพวกท่านที่ให้กำลังใจข้า ข้าจะพยายามสอบอย่างสุดความสามารถแน่นอน"

"ฮ่า ๆ ๆ อย่างนั้นหรือ" หยวนหลี่อดหัวเราะไม่ได้

"คิก ๆ ๆ ความจริงเจ้าไม่ต้องพยายามมากเกินไปนักก็ได้" หยวนฉิงฉิกปากยิ้มเช่นกัน

"ฮึ ๆ ๆ" ส่วนหยวนหยวนได้แต่ยิ้ม ไม่คิดจะพูดอะไร

ช่างเป็นภาพสายสัมพันธ์อันอบอุ่น น่าประทับใจเสียจริง!

แต่น่าเสียดาย เบื้องหลังเสียงหัวเราะแปลกประหลาดของพวกนาง ก็คือ...แผนการของพวกนางจะต้องสำเร็จ กวนสุ่ยซินจะต้องสอบไม่ผ่านอย่างแน่นอน!

ในความคิดของคนทั่วไปเหมือนจะรู้เพียงว่าคนที่สอบจอหงวนผ่าน จะได้เป็นขุนนาง แต่น้อยคนนักที่จะรู้ว่าก่อนจะได้บวชเป็นพระหรือแม่ชียัง ต้องสอบให้ผ่านก่อนอีกด้วย

จากข้อกำหนดของทางการสมัยราชวงศ์ถัง ผู้ออกบวชจะต้องเป็น 'อุบาสก' อาศัยอยู่ในวัด ทำงานใช้แรงงานต่างๆ ม้วนผมมวยแต่ไม่โกนผม

สตรีที่อายุยังไม่ถึงสิบแปดปีสามารถบวชเป็นแม่ชีน้อยกว่าอาจารย์ หลังจากนั้นก็ต้องรอจนกว่าจะผ่านการใช้ชีวิตเป็นชีตามที่กฎหมายกำหนด ผ่านการสอบหรือการจำแนกจากรัฐ ซึ่งผู้ที่ผ่านการรับรองดังกล่าวจึงจะมีคุณสมบัติเพื่อบวชเป็นพระหรือชี สามารถโกนผมบรพชาได้เมื่ออายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์ ผู้ที่ไม่ผ่านการรับรองจากทางการแล้วโกนผมโดยพลการจะต้องถูกลงโทษ

นี่คือสาเหตุว่าเหตุใดกวนสุ่ยชินต้องเข้าสอบให้จงได้

ด้วยเหตุนี้นางจึงออกจากอารามตู้เงินที่อาศัยมาตลอดระยะเวลาเกือบสิบแปดปี ทั้งยังออกมาโดยลำพังอีกด้วย

กวนสุ่ยชินสวมชุดแม่ชีเป็นผ้าไม่มีลาย ม้วนผมเข้าไปในหมวกแม่ชี นอกจากเสื้อผ้าสำหรับผลัดเปลี่ยน บาตรพระและคัมภีร์จึงแล้ว นางนำเพียงถุงใส่น้ำ เข็มเย็บผ้า และของใช้จำเป็นสำหรับชีวิตประจำวันติดตัวไปเท่านั้น

นี่เป็นครั้งแรกที่นางได้สัมผัสกับโลกภายนอก แม้ออกจากอารามมาครึ่งวันแล้วจะยังไม่เจอใครอื่น แต่กวนสุ่ยชินก็ยังเบิกบาน ภายในใจเปี่ยมล้นไปด้วยความยินดีปรีดากับสิ่งต่างๆ ที่ได้พบเห็น ในสายตาของนางต้นไม้ใบหญ้าข้างนอกดูไม่เหมือนกับในอาราม เสียงนกร้องในป่าฟังแล้วก็แตกต่าง แม้กระทั่งอากาศที่สดหายใจก็ยิ่งรู้สึกพิเศษกว่าอีกด้วย

ทุกสิ่งทุกอย่างดูราวกับที่คิดเอาไว้มาก เดิมทีนางคิดว่าอาจารย์อาทั้งสามจะต้องค้านหัวชนฝากับเรื่องที่น่างยึนกรานจะเข้าสอบ ใครเล่าจะรู้ท่าทีของพวกนางไม่เพียงเปลี่ยนไปอย่างกะทันหัน ซ้ำยังส่งเสริมให้แม่ชีทั้งหมดในอารามเห็นชอบ อนุญาตให้นางออกไปข้างนอกเพื่อเข้าร่วม